

end vi gjorde, saa tror jeg, at al Diskussion med det ærede Medlem er overflødig. Jeg beklager, at det er muligt, at Erfaringen kan have saa lidt Indvirkning paa et Menneſte, som den aabenbart har havt paa det ærede Medlem. Dette vil jeg imidlertid ikke diskutere om; jeg troede virkelig ikke, der var et eneste Menneſte i Danmark, som endnu hengav sig til de Illusioner. Jeg vil aabent bekende, at jeg tror, at dersom vi slet intet Forsvarsvæsen havde havt i 1864, havde vi fulgt en fornuftigere Politikk og mulig ikke mistet det halve Rige, som vi nu have mistet. Dernæst skal jeg til det ærede Medlem bemærke, at Alt, hvad han siger om Flaaden, har for mig slet ingen Betydning. Det er erklæret fra Krigsbestyrelsens Side uden Marineministerens Modstand, at Flaaden indtager en Stilling, som jeg tror, jeg med Rette kan betegne som et Appendix til Hæren — Andet er den ikke — et Middelet til at støtte Hæren og Kjøbenhavn's Befæstning; den er ikke mere noget selvstændigt Værn for Landet. Paa den tan Landets Forsvar ikke bygges. Det er sagt gjentagne Gange, at den ikke vil kunne afværge en Landgang, og fra Krigsministeriets Side bliver det hævdet meget bestemt, at Landgang aldrig nogenſinde er blevet afværget. Dermed er Flaaden, mener jeg, ude af Spillet for Tiden; saa længe den Krigsbestyrelse bestaar, vi nu have, saa længe den Politikk føres, er Flaaden en Ting, som fra selve Marinebestyrelsens Side er anvist en saadan Stilling, at der ikke vil være nogen Grund for en nogenlunde forſtandig Repræsentation til at offeret mange Penge paa den. Noget ganske Andet var, naar man vilde give Flaaden en anden Stilling i vort Forsvar; men efter at den er reduceret til det, den nu er reduceret til fra Krigsbestyrelsens Side, uden at det er lykkedes Marineministeren at værges Stillingen, har den jo for vort Forsvar saa overordentlig ringe Betydning, at der ikke er videre Grund til at omtale den. Jeg vil blot til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Dinesen) bemærke, at naar han — og ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Vden Valgtreds (Wagner) — stadig komme med de Sagkyndige, saa er dette jo et Begreb, de vist ikke ere ganske paa det Rene med, hvad det efterhaanden er reduceret til. De Sagkyndige have i gamle Dage Alle, som havde

et varmt Hjerte for Landets Forsvar. Der-
 efter svandt de ind til alle Militære. Da
 saa de affledigede Militære havde en anden
 Mening, svandt de ind til de Militære i
 Tjeneste. Nu ere de efterhaanden reducerede
 til de tilfaldte Medlemmer af Kommissionen.
 Efter at det saaledes er slaaet fast, at de
 Sagkyndige ikke betyde Andet end de saal-
 ledes Tilfaldte, og efter at Krigsministeren
 endog har udtalt sig om en høitstaende
 Officer i det andet Værn som en Mand, der
 ikke en Gang vidste, hvad et strategisk Punkt
 var for Noget, altsaa som en meget vinge
 Mand paa det Omraade, er „Sagkyndigheden“
 ikke Andet end Ministerens egen Kommission.
 Denne „Sagkyndighed“ tror jeg ikke for Die-
 bliffet kan være overbevissende for os, thi
 jeg antager, at de Kommissioner har Mini-
 sterens vel nok kjendt saa meget i Forveien,
 at han ikke risikerede, at der kom ret megen
 Modsigelse fra den Side. Det er imidlertid
 mærkværdigt nok gaaet saaledes, at trods
 det, at Ministeren har været i Overensstem-
 melse med sine Kommissioner til de forskjel-
 lige Tider — som for Næsten ikke altid have
 været ganske indbyrdes overensstemmende —
 er Modsigelsen mere og mere brudt frem, og
 nu er den en aaben Kjendsgjerning. — Naar
 jeg endelig til det ærede Medlem fra Fre-
 densborg (Hage) udtale, at jeg ikke forlan-
 ger, at han saadan paa staaende Fod skal
 forstaa min Tale fra 1873, men jeg forlanger,
 at han skal gjøre sig den Umage at sætte sig
 ind i den, naar han vil tale om den; der
 har været Tid nok til det. Jeg veed, at
 rejsende Agenter for det Parti, hvortil han
 hører, have med en vis Nytte brugt denne
 Tale, naar de ikke vidste, hvad de ellers
 skulde sige; men jeg syntes dog ikke, at han,
 naar vi skulle til at tale om den, skulde stille
 sig i Klasse med dem. Jeg synes, han vilde
 gjøre vel i at gjøre sig Umage for at for-
 naag den. Det vil ogsaa nok lykkes det ærede
 Medlem. Saa Meget skal jeg endnu sige
 herom, at det er mit ramme Arbejd, naar jeg
 paastaar, at jeg efter det, jeg den Gang ud-
 talte, maatte handle, som jeg senere har
 handlet og agter at handle. Saa Meget siger
 jeg: Jeg vil ikke gaa fra en eneste Tøddel
 af den Tale. Jeg haaber, at det ærede
 Medlem vil give mig Ret i, at denne min
 Udtalelse har med Nødvendighed ført mig
 til at handle, som jeg har handlet, særlig